

De nordamerikanske Golfstater og Handelen paa Golfen.

Af

Ingeniør P. Vedel.

»En Rose, en Palmeblads-Vifte og en Omelette soufflée«, saaledes begynder »The Picayune's« Beskrivelse af New Orleans, og de mange Minder fra Byens romantiske Fortid, Cabildo'et, det franske Marked, Opera'en og det berømte »Mardi Gras« oprulles for Blikket. Men Sagen har ogsaa en anden Side, og en mindre romantisk, men ikke derfor mindre sand Beskrivelse kan som Byens Attributer nævne en Bomuldsballe, en Bomuldsfrøkage og en Kornsilø og maaske engang et Kulstykke og en Petroleumstønde. Det er den ydende Yankee eller Vestamerikaner, der trænger sig frem paa den nydende Sydboers Enemærker.

Efter den Stilstand, der i mange Aar efter Secessionskrigen herskede i Sydstaterne, har Udviklingen i det sidste Decennium taget Flugt, saa at det kommercielle Tyngdepunkt i de Forenede Stater er i Færd med at forskydes ikke saa lidt sydefter. Æren herfor tilkommer ikke Efterkommerne af de gamle franske og spanske Familier, der endnu leve i Mindet om Louisiana's glimrende, aristokratiske Tid og ante-bellum Dagene,

og for hvis Tanker foresvæve de rige, koloniale Herresæder med deres Skarer af Slaver og overdaadige Fester, New Orleans' Bal masqué'er og Creolerindernes bedaarende Øjne. Heller ikke tilkommer den de dovne Mexikanere og Centralamerikanere, der henslængte paa en Lænestol i Skyggen af et Træ eller paa en kølig Balkon overanstreges ved at rulle en Cigaret og kun i det højeste interessere sig for Hestevæddeløb og Lotterispil. Endnu mindre kan der være Tale om den letsindige og uvidende Neger, født af Slaveforældre eller selv maaske engang Plantageslave, som sorgløst lever fra Haanden i Munden, eller om den driftige, men nøjsomme Kineser eller de uddøende, til imbecil Dyriskhed degenererede Løvninger af Natchez- og Mobile-Indianerne og andre sydlige Indianerstammer. Lad Efterkommere af de engelske Kavalerer i Virginia eller franske Huguenotter i Carolina'erne end have bidraget noget til Dannelsen af »den nye Syd«, saa er det dog navnlig fra Nordstaterne direkte eller indirekte ved Mænd, der kunne spore deres Oprindelse derfra, at Impulsen er kommen. Mange ere i de senere Aar immigrerede til Sydstaterne, med Undtagelse af en Del fattige Italienere, »Dagos«, dog i Regelen ikke direkte fra Europa, men, forsaavidt de ere fødte i den gamle Verden, først efterat være amerikaniserede ved et kortere eller længere Ophold i de nordlige eller vestlige Stater; ikke faa Skandinaver have saaledes ombyttet Wisconsin's og Michigan's barske Klima med Texas' og Florida's solvarme Lavland. Men en Fordel er det, at Initiativet til mange Foretagender i Syden sidder i Norden, og at de Mænd, der paa Stedet ere de ledende, hyppigt kun ere Agenter for de store Finansmænd eller Selskaber eller Ringe i

Chicago, New York, Philadelphia; thi de faa da ikke Tid eller Lov til at lade sig paavirke af Solvarmens energisvækkende Indflydelse.

Det er næsten en Selvfølge, at Nordens Spekulation fortrinsvis har været rettet imod Indvinding af mineraliske Produkter af Jorden og Udvikling af Industri og Handel, men mindre har kastet sig over Landbruget og de dermed i Forbindelse staaende Virksomheder. At Bomuldsavlén, Sukkeravlén, Risavlén, Kvægdrift, Mølæselsopdrætning o. s. v. have udviklet sig stærkt, skyldes snarest indvandrede Kolonister fra de nordlige og vestlige Stater og tildels indfødte Jorddrotter, og det samme gælder maaske ogsaa Skovdriften. Men ikke mindre Betydning maa man tillægge Udviklingen af Trælastforretningen med Savmøller o. s. v., Bomuldsindustrien med Oliemøller og Bomuldsfrøpresser, Jernindustrien og Produktionen af Jernmalme og Kul, hvortil er kommet eller snart vil komme Petroleumproduktionen, endvidere den stærke Udvikling af Jernbanesystemerne og af Handelsforbindelsen med Centralamerika og direkte med Europa. Det er særlig denne Del af Udviklingen, fortrinsvis i Golfstaterne, som her skal omtales.

Vilde man spørge, hvad det nu angaar os her i Danmark, saa er Svaret ret nærliggende. Den Luftning, der gik gennem Forretningslivet, da Københavns Frihavn i November 1894 aabnedes for Trafiken, blæste Aande i den fra Aarhundredets Begyndelse hendøde Storhandel, og den Anerkendelse og Interesse, som vor æstetiske og lærde Hovedstad ved denne Lejlighed, nolens volens, viste det store Foretagende, indgød Handelsstanden Selvagtelse og Tillidsfuldhed, saaledes at den atter vovede sig i Kast med større Opgaver.

Man kan derfor sige om Frihavnsanlægget, hvad man vil, den Nytte har det i al Fald gjort, at Opmærksomheden baade herhjemme og i Udlandet er bleven rettet paa Danmarks Handelsmuligheder og Skibsfart, og de sidste Aars livlige Udvikling af Skibsfarten har tildels været Resultatet deraf. Men med Forbindelser og mere eller mindre regelmæssig Dampskibsfart med New York, Baltimore, Newport News, New Orleans og Galveston i Nordamerika, tildels ogsaa Buenos Aires i Sydamerika og med Bagindien, Kina og Japan i Orienten maa Nationen paa det kommercielle Omraade have fulgt samme Vej som de Forenede Stater paa det politiske, da disse — sans comparaison iøvrigt — under Mc. Kinley's Egide slog ind paa Imperialismen. Her som der maa Vuerne have udvidet sig og Interessen, for hvad der foregaar i Verden, være vakt. Det kan derfor ikke være os uvedkommende, naar nye Handelsomraader aabne sig i andre Lande, enten det nu er Orienten, hvor bl. a. ogsaa Store Nordiske Telegrafselskabs Interesser ere implicerede, eller det er i Occidenten, hvor muligen vore vestindiske Kolonier kunne blive berørte. Den Omvæltning, som vi inden længe kunne vente at se i Kina, fortjener at studeres, naar den Tid kommer, helst med en Bagtanke om praktisk at udnytte Situationen; og den Udvikling, som allerede er i fuld Gang i Landene omkring den mexikanske Golf, fortjener ikke mindre vor Opmærksomhed i Øjeblikket.

De 5 nordamerikanske Golfstater, tagne i Orden fra Øst til Vest, ere: Florida, Alabama, Mississippi, Louisiana og Texas, som tilligemed Atlanterhavsstaterne Georgia og South Carolina dannede de 7 oprindelige Sydstater, hvoraf de i Areal og Befolkning udgøre

henholdsvis 84 % og 71 %. Arealet er c. $1\frac{1}{4}$ Million Kvadratkilometer og Befolkningen c. $8\frac{3}{4}$ Millioner Mennesker, hvoraf over en Trediedel ere Negere. Paa den c. 2700 Km. lange Golfkyst ligge 12 større Export- og Importhavne, hvoraf de vigtigste, ordnede efter deres Betydning, ere: New Orleans, La.; Galveston, Tex.; Mobile, Ala.; Pensacola, Fla.; Saluria, Tex.; Corpus Christi, Tex.; Paso del Norte, Tex.; Tampa, Fla.; Key West, Fla.; og Pearl River, Miss. Efter Værdi udgjorde i 1893 Importen til disse Golfhavne c. 4 % og Exporten derfra c. 16 % af henholdsvis Importen til og Exporten fra samtlige Havne i de Forenede Stater; i 1895 vare de tilsvarende Tal $2\frac{1}{2}$ % og 16 %, i 1899 vare de 3 % og 17 % og i 1900 endelig $3\frac{1}{2}$ % og 19 %. Tages Ind- og Udførsel tilsammen, falder i 1893, 95, 99 og 1900 henholdsvis 10 %, $9\frac{1}{2}$ %, 12 % og 13 % paa Golfhavnene. Udviklingen har for hele Landet været overordentlig stærk i de senere Aar; de Forenede Staters udenrigske Handel er voxet fra 5,742 Millioner Kr. i 1895 til 8,371 Millioner Kr. i 1900, nemlig Importen fra 2,730 Millioner til 3,170 Millioner og Exporten fra 3,012 Millioner til 5,201 Millioner Kr. Men den gennem Golfhavnene expederede Del heraf er voxet særlig stærkt, nemlig fra 556 Millioner Kr. i 1895 til 1,092 Millioner Kr. i 1900, Importen fra 71 til 104 Millioner Kr. og Exporten fra 485 til 988 Millioner Kr. Medens saaledes i Løbet af 5 Aar de Forenede Staters udenrigske Handel er voxet med 46 %, er Golfhavnenes voxet med 96 %, og medens de førstes Import er voxet med 16 % og Export med 73 %, er de sidstes Import voxet med 46 % og Export med 104 %.

For Landet i dets Helhed angives Forøgelsen i

Import for en Del at bestaa af Raavarer til Industrien og Forøgelsen i Export af fabrikerede Artikler, et Bevis paa hvor meget Industrien har udviklet sig. For Golfstaterne gælder dette imidlertid neppe i saa høj Grad som for Nordstaterne. Meget mere maa den stedfundne Udvikling dér tilskrives tre Aarsager: de store Jernbaneselskabers Anstrængelser for at lede Trafiken over Golfhavnene, den forøgede Udnyttelse af Sydstaternes naturlige Hjælpekilder i Forbindelse med de rige Fund af mineralske Produkter, og den almindelige Opvaagnen af Centralamerika og Vestindien med det livligere Handelssamkvem som en Følge deraf. At Aabningen af en interocean Kanal, enten det nu bliver en Panama- eller Nicaragua- eller en anden Kanal, yderligere vil stimulere Golfhavnene, kan neppe betvivles.

Kampen mellem de Nord-Syd og de Vest-Øst løbende Jernbanelinier er en interessant Phase i Transportspørgsmaalet i de Forenede Stater. Det store Kornterritorium i de mellemste og nordvestlige Stater med Hovedcentrer i Kansas City og St. Louis, Minneapolis, Duluth og West Superior, Milwaukee, Chicago, Detroit, Toledo, Cincinnati ligger mindst ligesaa langt fra Atlanterhavet som fra Golfen. Fra Chicago, der vel kan tages som Tyngdepunktet i dette Territorium, er Afstanden til New York ad de forskellige Baner c. 1400—1600 Km. og til New Orleans c. 1485 Km. For saa vidt Jernbanefragterne afhænge af Afstanden, kan der derfor her blive Tale om en Konkurrence, og det er nærmest kun Dampskibsfragten, der paa Grund af den c. 50 % længere Afstand (2600—3000 Km.) til europæiske Havne tynger Vægtskaalen ned til Fordel

for Atlanterhavshavnene. Naar man imidlertid betænker, hvor forholdsvis lidet en Forøgelse af Søvejen i Sammenligning med Landvejen betyder, idet Oceanfragten pr. Kg. Km. maaske kun er $\frac{1}{5}$ — $\frac{1}{10}$ af selv de billigste Jernbanefragter, er det forstaaeligt, at Exporten fra i al Fald flere Steder i Landet med Fordel ledes over Golfhavnene til Europa, ligesom det er en Selvfølge, at Exporten til Mellem- og Sydamerika fortrinsvis maa foregaa ad denne Vej. De over $1\frac{1}{2}$ Millioner Tons Korn, der aarlig udskibes herfra, ere $\frac{1}{6}$ — $\frac{1}{8}$ af de Forenede Staters samlede Udførsel deraf, og de store Silopakhuse i New Orleans, Galveston, Pensacola, Mobile, Port Arthur, der tilsammen rumme c. 200,000 Tons og næsten alle ere byggede og ejes af de forskellige Jernbaneselskaber, ere et synligt Bevis paa, hvilke Anstrængelser disse gøre sig for at drage Kornhandelen denne Vej.

Korntransporten har stedse været et Stridsemne for Jernbanerne. Det var om den, at den skarpe Konkurrence udviklede sig imellem de Vest—Øst løbende Jernbaner og Skibsfarten paa de store Søer, Eriekanalen og Hudsonfloden, hvorved Fragten fra Chicago til New York efterhaanden nedsattes til $\frac{2}{3}$ à 1 Øre pr. Ton-Km. for den hurtigere Landvej og $\frac{1}{3}$ — $\frac{1}{2}$ Øre pr. Ton-Km. for den langsommere Søvej. Og det er navnlig om den, at Illinois Central, Louisville & Nashville, Gulf, Colorado & Santa Fé, Missouri, Kansas & Texas og andre Nord-Syd løbende Baner kæmpe med de mange Vest-Øst løbende Banesystemer. Men ogsaa af de fra Vest kommende, sydlige Jernbaner, navnlig Southern Pacific og Texas & Pacific, og saadanne mere lokale Baner som Mobile & Ohio og Queen & Crescent

tilføres der Korn og andre Varer til Golfhavnene og arbejdes paa at udvikle disse.

Hver især af Havnene favoriseres eller er ligefrem skabt af det eller de Jernbaneselskaber, som munde ud der. Illinois Central og tildels Southern Pacific Banens Havn er New Orleans, medens iøvrigt Southern Pacific Banen har anstrængt sig for at udvikle Galveston og tildels Sabine Pass, og Mobile & Ohio Banens Havn er Mobile, Louisville & Nashville Banens Pensacola. Og at det ikke er ringe Beløb, disse Jernbaneselskaber ofre paa deres Havneanlæg, fremgaar eksempelvis af, at Louisville & Nashville Banens Anlæg i Pensacola anslaaes til c. 4 Millioner Kr., medens de respektive Baners Anlæg i Mobile og Galveston ikke kunne anslaaes til mindre, og Anlægene i New Orleans ere værd i det mindste en halv Snes Millioner Kr.

Samtidig med at Jernbanerne saaledes have stræbt at fremme Transithandelen, have Golfstaterne ogsaa paa forskellig Maade udviklet deres naturlige Hjælpe-bilder. Sukkerbøjsdyrkning og Sukkerfabrikation er et Hovederhverv i det sydlige Louisiana, hvorfor der ogsaa i New Orleans holdes en Sukkerbørs og ved Tulane Universitetet der i Byen er indrettet et eget Sukkerlaboratorium og særlige Sukkerkursus; Statens Rørsukkerproduktion, der udgør over 98 % af de Forenede Staters samlede Produktion, er i de sidste 25 Aar tiltaget til det sex-dobbelte. Risavling, hvis oprindelige Hjem er Syd-Carolina, har i Louisiana og andre Stater ved Mississippi Flodens nedre Løb saavel som i Texas faaet en ikke ringe Betydning; 33 Rismøller i Louisiana angives at kunne behandle 32,000 Sække Ris i 24 Timer, og Tilførselerne til New Orleans, væsentlig ad Southern

Pacific Banen og pr. Dampbaad ned ad Floden, er i de sidste 25 Aar stegne til det tre-dobbelte. Frugtavlen i Florida har Betydning for det indenlandske Marked, men for Exporten til Udlandet levere Skovene i navnlig de østlige Golfstater i deres Tømmer og Træprodukter nogle af Omsætningens Hovedartikler; fra Pensacola, Fla. udskibes saaledes aarlig henimod 600,000 Tons Tømmer, navnlig Pitchpine. Af særlig Betydning er endelig de senere Aars Opsving i Bomuldsproduktionen og Anvendelsen af Biprodukterne derfra, især af Bomuldsfrøet. De Forenede Staters samlede aarlige Produktion af Bomuld er c. $11\frac{1}{4}$ Millioner Baller eller c. $2\frac{1}{2}$ Millioner Tons; den er i de sidste fem Aar tiltaget c. 50 %, og særlig falder denne Tilvæxt paa de to Golfstater, der tilsammen avle c. 44 % af det hele, nemlig Texas og Mississippi, idet den er henholdsvis 60 % og 74 % for disse. Exporten til Europa er i fem Aar voxet med 38 % og var i 1900 c. $1\frac{1}{2}$ Millioner Tons, hvoraf over 1 Million udførtes fra Golfhavnene. Anvendelsen af de ved Bomuldens Egrenering udskilte Frøkorn til Fremstilling af Bomuldsfrøolie af forskellig Finhed, Bomuldsfrøkager og Bomuldsfrømel er forholdsvis ny; for 30 Aar siden androg Udførselen af Olie c. 55,000 Kr., medens den nu er $44\frac{1}{2}$ Millioner Kr. Fra New Orleans og Galveston udførtes i 1900 c. 76,000 Tons Olie og c. 387,000 Tons Kager og Mel.

Medens saaledes Agerbruget og tildels Industrien have bidraget til Golfstaternes Opkomst, knytter sig en ikke mindre Interesse til den Udvikling af ældre og de Fund af nye mineralske Rigdomme, som er foregaaet i de senere Aar. Amorphe Phosphater af tertiær

eller quaternær Oprindelse og indeholdende 60—80 %, phosphorsur Kalk ere siden 1868 indvundne ved Udgravning af Sandlag i Land eller Gravning med Muddermaskine i Floderne i Syd Carolina og siden 1888 i Florida og findes i mindre Mængde ogsaa i Alabama, Georgia o. s. v. Exporten fra Pensacola, Fla. er c. 133,000 Tons Phosphater om Aaret. Kul- og Jernminerne i Alabama, Georgia og Tennessee ere andre af Sydstaternes Rigdomskilder, maaske nogle af de mest lovende for Fremtiden. Fra Roanoke, Va., strækker sig et sammenhængende Bælte af bituminøse Kul og rød Hematit-Jernmalm over et Areal af 67,000 Kvadratkilometer gennem den østlige Del af Kentucky, Tennessee og det nordlige Alabama til Birmingham, Ala. og Tuscaloosa, 75 Km. S. V. derfor. Og hvad der særlig bidrager til at gøre Jernproduktionen i dette Distrikt lønnende er, at Side om Side med Jernmalmen findes Kullene til deres Udsmeltning og Kalksten til Tilslag, og at Lejerne baade af Kul og Malme mange Steder træde frem i Dagen, saa at Indvindingen er let. Det vigtigste Jernfelt i Syden er Birmingham og Egnen deromkring, omtrent midt i Alabama, hvor talrige Smelteovne findes; men Øst derfor, ved Anniston, og N. O. derfor, ved Wyeth eller Guntersville, Ala., lige ved Tennessee Floden, ere Forholdene ikke mindre gunstige. Kulminerne findes navnlig i Warrior Feltet, tæt ved Birmingham, paa et Areal af 13,000 Kvadratkilometer, medens Coosa og Cahaba Felterne, Syd derfor, ere betydelig mindre. Formationens Tykkelse angives til 800—900 m., betydeligt mere end Kulformationen i Pennsylvania, og Kullagenes Antal er 30—50, hvert af en Tykkelse af $\frac{3}{4}$ —2 m. Ligesom

Raajernet er af fortrinlig Kvalitet, kunne ogsaa Kullene fra nogle af Lagene maale sig med de bekendte Pocahontas Kul fra Virginia. Produktionen har derfor ogsaa for begge Mineralier i de sidste 25—30 Aar udviklet sig stærkt, saaledes at Staten nu rangerer som den femtestørste Jærn- og Kul-producerende Stat i Unionen. Den billige Minedrift og tildels Arbejdskraft — Hvide, Negere og undertiden Straffefanger — muliggør det at levere Kullene ved Minen for $2\frac{1}{2}$ Kr. pr. Ton, og naar Regeringen med det første faar Kanaliseringen af Warrior Floden fuldført, saa at Transporten kan foregaa pr. Lægter den 480 Km. lange Vej ned ad den, Tombigbee Floden og Alabama Floden til Mobile ved Golfen, kunne Kullene faas der . o. b. for c. 4 Kr. pr. Ton. Mobile kan da exportere Kul til en lavere Pris end enhver anden amerikansk eller europæisk Havn, og den vil beherske Vestindiens og Sydamerikas Kulhandel.

Endelig er der nu fundet Petroleumskilder i Texas, efter Beskrivelserne at dømme fabelagtigt rige. Petroleumsførende Sandstens- og tildels Kalkstenslag, hørende til Kulformationen, strækker sig fra New York, gennem Pennsylvania, West Virginia, Kentucky, Tennessee, muligvis Alabama og Louisiana, til Texas. Ved Corsicana, 80 Km. Syd for Statens største By, Dallas, har man allerede i flere Aar indvundet Petroleum, og Søfarende have længe talt om en »Oliesø« i Golfen, ude paa 6 Favne Vand nær ved Statens østlige Grænse. Man havde derfor i længere Tid havt Opmærksomheden henvendt paa Egnen omkring Beaumont, Tex., en driftig, typisk Nybyggerby paa c. 10,000 Indbyggere og med en stor Tømmer- og Risforretning, beliggende

imellem New Orleans og Galveston, c. 110 Km. fra den sidste og kun 30 Km. fra den privat anlagte Havn Port Arthur og 50 Km. fra den af Regeringen anlagte Havn ved Sabine Pass, begge ved Golfen. Gasbrønde fandtes paa Stedet, og efterat man først i 1892 og senere i 1899 forgæves havde boret til en Dybde af 90 m., forsøgte i forrige Efteraar med hydraulisk Boring, hvorved man d. 10. Januar 1901, 5½ Km. S.O. for Beaumont, stødte paa Petroleum i 400 m. Dybde. De øverste 150 m. af Borerøret slyngedes pludselig ud af det 25 cm. Borehul, og den med en Hastighed af over 4 Millioner Litre pr. Døgn udstrømmende Petroleum, der som et mægtigt Springvand steg 40 m. over Jordoverfladen, dannede i den Uge det tog, inden man fik Kontrol over Udstømningen, en udstrakt Sø.

Dette Fund — Lucas' eller Guffey's Kilde — gav Anledning til en vild Spekulation og Petroleumsfeber, der næsten mindede om Guldfeberen i sin Tid i Californien, skønt der er den væsentlige Forskel, at Talen her kun er om større eller mindre Selskaber, ikke som ved Guldgravning om enkelte Individier. Overalt i Omegnen gav man sig til at bore efter Petroleum eller, tilsyneladende eller i Virkeligheden, at gøre Forberedelser dertil. Grundenes Værdi tiltog til det tyve-dobbelte eller mere, men som Regel udlejes de og sælges ikke. Formen for saadanne Lejemaal er almindelig den, at Ejeren mod en Udbetaling af 90 Kr. afstaar til Lejeren al Petroleum, Gas, Kul eller andre Mineralier, som maatte findes paa Grunden, tilligemed Ret til at anlægge og drive Miner, bore, lægge Rørledninger o.s.v., under Forbehold af at han afgiver til Ejeren $\frac{1}{10}$ — $\frac{1}{8}$ af al produceret og indvunden Petroleum, frit leveret

ved Enden af Rørledningen, eller 15 Øre for hver brudt og solgt Ton Kul eller $\frac{1}{10}$ af Netto-Beløbet for Gas eller Mineralier. Ejeren har saaledes ingen Risiko eller Udgifter, medens Lejeren, der inden 60 Dage efter Kontraktens Afslutning skal for Alvor have begyndt Boring eller Minedrift, maa i al Fald vove de 10—30,000 Kr., som Borehullet vil koste, eller betale en aarlig Lejeafgift af Grunden. Lejemaalet er, dersom Mineralier findes, 25aarigt, regnet fra den Tid, da Fundet sker, og Opgørelse finder Sted fjerdingaarlig.

Det varede ikke længe, før andre Borehuller spyede Petroleum. I Midten af April angaves 5 saadanne Fontæner at kunne levere 20—40 Millioner Litre om Dagen eller $\frac{1}{3}$ — $\frac{2}{3}$ af hele den øvrige Verdens Produktion, medens 23 Borehuller vare under Arbejde i Nærheden af Beaumont og 100 Kompagnier vare dannede til Exploitering af Egnen deromkring. I Slutningen af samme Maaned var der 180 Kompagnier i Texas og 7 i andre Stater med en bogført Kapital af 239 Millioner Kr., fordelt paa de enkelte Selskaber med fra 18,000 til 18 Millioner Kr. Senere er Antallet af springende Petroleumsfontæner steget til en halv Snes, og af Exploiteringskompagnier til over 200, medens der baade i Texas og Nabostaterne, navnlig dog Louisiana, paa mange forskellige Steder haabes paa at finde Petroleum, bores derefter og i enkelte Tilfælde ogsaa virkelig er fundet den eftersøgte Vædske i mindre Mængder. Det er imidlertid en Selvfølge, at de aller fleste af disse mange Kompagnier, hvis Aktier noteres paa en i April aabnet Petroleumsbørs i Beaumont og i New Orleans, ere Svindelforretninger af den værste Slags. Som Regel have de lejet Arealer paa

Hundrede til Tusind Hectarers Størrelse mere eller mindre i Nærheden af Beaumont eller andre Steder, hvor der antages at være Petroleum, have derefter udstedt fra nogle Tusind til adskillige Millioner Aktier af en pari Værdi fra 36 Øre til 360 Kr., eller hyppigst maaske 3.60 Kr. Heraf sælges alle eller en begrænset Del lige fra pari til 5 % af pari Kurs for at tilvejebringe de fornødne Beløb til Udførelsen af Boringerne, der ifølge Lejekontrakten skulle paabegyndes inden en vis Tid. Det er saaledes farlige Snarer for Smaafolk, der, selv om der undertiden er fastsat et Minimum af f. Ex. 36 Kr. for det Antal Aktier, der sælges, dog ikke betænker sig paa at anbringe deres Penge i disse Foretagender, hvoraf sikkert overmaade mange ere udelukkende Bedrag. Og særlig farligt er Ondet, fordi nogle af Kompagnierne øjensynlig ikke ere Svindel, men virkelig eje værdifulde Petroleumskilder. Der har været Tale om at konsolidere disse, og Standard Oil Kompagniet, der paa Grund af Statens Love imod Ringe er udelukket fra Texas, men desuagtet i Virkeligheden ejer alle Petroleumskilderne i Corsicana, antages overalt at have sin Haand med i Spillet. Fælles Rørledninger for de forskellige Kilder tænkes bygget fra Beaumont til New Orleans, Galveston, Sabine Pass og Port Arthur med Tanks og Kajer indrettede til Indladning af Petroleum i Skibe, og andre Rørledninger tænkes anlagt til de vigtigste nærliggende Byer i Texas for at forsyne dem med Brændsel.

Der antages at findes Petroleum under hele den østlige Del af Texas og vestlige Del af Louisiana og langs Golfkysten lige fra Beaumont til Rio Grande og Mexiko, hvor der overalt træffes paa Spor deraf. I

Corsicana, 300 km. nordvest for Beaumont, levere 500 Kilder ved Pumpning c. 600,000 Litre daglig fra de øvre kalkholdige Lag; i Sour Lake, 30 Km. vest for Beaumont, findes ogsaa Kilder. I Beaumont træffer man Petroleum først efter at have boret gennem Sand- og Lerlag, i en Dybde af 150—250 m. og derefter, efter at have boret gennem svovlholdige Stenarter, i et Sandlag med Muslingeskaller, tilhørende den tertiære Formation, i en Dybde af 300 m. eller mere. Den er i denne Dybde underkastet et højt Tryk af Gas, hvormed den er blandet, og danner derfor springende Kilder. Den er mørkt grønlig, ildelugtende af Svovlbrinte, og forinden det kunde afgøres, hvormegen Værdi Fundene have, maatte det undersøges, om Olien kan raffineres og hvorledes den lader sig anvende. Det brændende Spørgsmaal her ligesom i Californien, hvor der ogsaa er fundet Petroleum og aabnet Petroleumsbørser i San Francisco og Los Angeles, var navnlig, om Vædsken har en Paraffin-Basis, i hvilket Tilfælde den kan raffineres til Belysningsvædske, eller om den har en Asfalt-Basis, altsaa indeholder tungere, mindre flygtige og tildels iltede Kulbrinter. Det viste sig imidlertid, at saavel California- som Texas-Produktet er betydelig vægtfyldigere (23—36° Beaumé) end Pennsylvania- og West Virginia-Petroleumen (40—50° Beaumé) og ikke egner sig til Raffinering; Analyser fra Beaumont angive Sættningen til 3 % Benzin, 12½ % Belysningsvædske, 78 % Brændselvædske og 6½ % Kokes og Tab.

Der er dog ikke saa faa Anvendelser, som denne asfaltagtige Petroleum kan faa. Til Smøreolier, dog maaske ikke for fint Maskineri, lader den sig naturligvis

anvende. Til Vanding af ikke brolagte Gader — be-
 fæstede med Grus, Muslingeskaller eller Ler — forsøges
 den for Tiden benyttet i New Orleans, for, blandet
 med Vand, at holde Støvet nede, saaledes som det
 allerede i nogle Aar med Held har været forsøgt paa
 enkelte Jernbaner i de nordligere Stater. Til Frem-
 stilling af Gas kan Petroleumten ogsaa finde Anvendelse,
 bl. a. som det i Vandgasværkerne benyttede Residuums-
 produkt Massut, eller til den i Jernbanevogne anvendte
 Pintsch Gas. Men navnlig som Brændsel vil den faa
 Betydning, og det ikke alene for de lokale Fabriker,
 der mangle Kul, men ogsaa for de store Transport-
 midler. I Californien, hvor Kul er meget dyrt, har i al
 Fald to af de store Jernbanesystemer, Southern Pacific
 og Atchison, Topeka & Santa Fé Banen, for over et
 Aar siden indført udelukkende Brug af Petroleum paa
 deres der i Staten benyttede Lokomotiver, og Illinois
 Central Banen siges at ville anstille Forsøg dermed. I
 Rusland er Forbruget af flydende Brændsel paa Jern-
 banerne i de sidste 10 Aar steget til det 11-dobbelte
 og var i 1896 c. 775 Millioner Kg. Samtidig indrettes
 flere og flere Dampskibe til Brug af saadant Brændsel,
 ikke alene i Flodfart paa Donau, Volga, Mississippi
 eller i Fart paa det kaspiske Hav, men ogsaa i over-
 søisk Fart. Norddeutscher Lloyd har saaledes bygget
 2000 R. T. Skibe, vistnok til Stillehavsfart, indrettede
 til at brænde Petroleum, og Shell-Liniens Skibe, der
 for Fart paa Østasien have Depoter af Borneo-Olie paa
 forskellige Steder, saasom Suez, Bombay, Singapore,
 Hongkong o. s. v., ere alle indrettede dertil. Foruden
 at Petroleumten, der i Golvhavnene kan leveres frit
 ombord for 15—25 Kr. pr. Ton, paa sine Steder kan

være forholdsvis billigere end Kul, indlades den lettere og giver Skibet mere disponibelt Lasterum, idet der med Hensyn til Dampudviklingsevne til 1 Ton Kul kun svarer $\frac{1}{2}$ — $\frac{3}{4}$ Ton Petroleum, og dennes Beholdere kunne anbringes, hvor hverken Kul eller Ladning kan finde Plads. Endvidere er Indfyringen, ved Drejning af en Hane, betydeligt simplere, saa at der muligen kan spares noget Mandskab, og der undgaas Aske, Gnister, Røg og tildels Sod, hvilket for Lokomotiver kan være en Fordel. Der tales dog paa den anden Side om, at muligen Kedlerne fortæres hurtigere end ved Brugen af Kul, maaske paa Grund af Svovlet i Petroleum. Men Fordelene ere saa store, at de opveje denne Ulempe, og man maa derfor vente, at Brugen af flydende Brændsel vil tiltage. Derved, i Forbindelse med deres Rigdom og Nærheden ved Kysten, faa Fundene i Texas deres store Betydning for Verdenshandelen.

Den mexikanske Golf er nemlig af Naturen bestemt til at blive et Centrum for Verdenshandelen. Det er Occidentens Middelhav, rigere udstyret med Betingelser end den gamle Verdens store Havbugt og inden længe ligesom denne Led i en Hovedrute, der ved en Gennemskæring af et Kontinent forbinder to Verdenshave. Og ligesom den europæiske Civilisations Arnested var ved Middelhavets Bredder, saaledes fører ogsaa Nordamerikas ældste Historie os til Mexiko ved Golfen.

Den spansk-amerikanske Krig og de Forenede Staters Indblanding, nogle Aar forinden, i Englands Strid med Venezuela har rettet Unionens Opmærksomhed paa Centralamerika. Med Cuba og Portorico mere eller mindre annekterede, og med Forhandlinger svæv-

ende om Anlæg af en nordamerikansk Kanal gennem Nicaragua voxede Ønsket op om at udstrække de Forenede Staters Indflydelse over hele Golfen og, om ikke politisk, saa dog økonomisk, erobre Landene deromkring og indgyde dem ny Livskraft. Som et første Skridt hertil er der projekteret eller under Arbejde en Del Jernbaner, alle under nordamerikansk Kontrol og for nordamerikanske Penge. Af Pacifik Baner foruden Panama Banen mellem Colon og Panama, hvis aarlige Varebevægelse angives til 300,000 Tons, arbejdes der paa Tehuantepec Banen i Mexiko mellem Coatzacoalcos og Salina Cruz, Guatemala Banen mellem Puerto Barrios og San José, spansk Honduras Banen — dog kun paa Papiret — mellem Puerto Cortez og San Lorenzo og Costa Rica Banen mellem Puerto Limon og Puntarenas. Naar de engang blive fuldførte og navnlig naar Kanalen bygges, ventes en Del af Handelen med Sydamerikas Vestkyst at drages fra de nordamerikanske Stillehavshavne til Golfhavnene og Handelen mellem disse og Orienten at kunne udvikles.

I 1900 var de Forenede Staters samlede Handelsomsætning med Mexiko c. 237 Millioner Kr., med Centralamerika c. 57 Millioner Kr. — hvoraf falder paa Costa Rica 29 %, Nicaragua 22 %, Guatemala 21 %, Spansk Honduras 14 %, Salvador 9 %, Britisk Honduras 5 % — og med de vestindiske Øer c. 358 Mill. Kr. — hvoraf falder paa Cuba 59 %, Engelsk Vestindien 21 %, Puerto Rico 6 % og Haiti 4 %. Medens Omsætningen med Mexiko fra et Maximum af 182 Mill. Kr. i 1893 og et Minimum af 129 Millioner Kr. i 1894 jevnt og stadigt er voxet under Præsident Diaz' Regering, aftog Omsætningen med Centralamerika fra Maxi-

imum 69 Millioner Kr. i 1895 til Minimum 48 Millioner Kr. i 1898 og er derefter voxet, og Omsætningen med de vestindiske Øer fra Maximum 537 Millioner Kr. i 1892 til Minimum 221 Millioner Kr. i 1897, væsentlig paa Grund af den store Nedgang i Importen fra Cuba under Revolutionen og Krigen, hvorfor der siden Krigens Afslutning har fundet en Tilvæxt Sted.

Hovedartiklerne for Indførselen fra Mexiko, Centralamerika og Vestindien ere: Bananer og andre Frugter, saasom Ananas og Kokusnødder, Guld og Sølv i Barer og Malme samt Bly, Gummi, Huder, Kaffe, Kakao, Rørsukker, Sisal Græs og andre Fiberplanter, Sarsaparilla, Tobak, haarde Træsarter saasom Farvetræ og Mahogni, Vanille o. s. v. Udførselen til de samme Steder bestaar navnlig af: Bomuldsmanufakturer og vævede Varer, Bomuldsfrøolie, Fedevare, konserveret Kød og Flæsk, Kreaturer og Heste, Korn og Mel, Kul, Petroleum, Staal- og Jernvarer samt Maskiner o. s. v. Størstedelen af denne Omsætning — hvoraf kun en mindre Del falder paa Stillehavskysten — foregaar igennem de Forenede Staters Atlanterhavshavne; men en større og større Andel deri faa, som naturligt er, Golfhavnene, efterhaanden som Sydstaterne arbejde sig op. Af Bananimporten, der andrager c. 20 Millioner Kr. om Aaret, gaar saaledes det meste gennem New Orleans og Mobile for derfra pr. Bane at føres til Forbrugsstedet, navnlig New York og Chicago.

Regelmæssig Dampskibsforbindelse mellem Golfhavnene og de forskellige Lande ved Golfen vedligeholdes af de til en Ring, »United Fruit Co«, sammen-sluttede Frugtlinier, enkelte af Jernbaneselskaberne ejede Linier og en Del af de store, oversøiske Rutebaade,

der paa Vejen ud fra Europa anløbe Havne i Vestindien og Mexiko. Fra New Orleans udgaa 6 Frugtlinier, betjente af omtrent et Dusin, for Størstedelen fragtede, norske Skibe af gennemsnitlig 675 R.T. Størrelse og særlig indrettede paa Transport af Frugt, skønt de ogsaa medtage et mindre Antal Passagerer. Ogsaa fra Galveston, men navnlig fra Mobile, udgaa Frugtlinier, de fleste henhørende under Ringen. »United Fruit Co« betjener saaledes Britisk Honduras, Guatemala, Spansk Honduras, Nicaragua, Costa Rica og Columbia ved de 6 omtalte Linier fra New Orleans, 3 Linier fra Mobile og 4 Linier fra Atlanterhavshavnene, medens 7 andre Linier fra disse betjene Cuba, Jamaica og Haiti-San Domingo; af disse 11 Linier fra Atlanterhavshavnene udgaa 2 fra hver af Byerne Boston, New York, Philadelphia, Baltimore, Newport News og 1 fra Savannah. Medens iøvrigt Forbindelsen mellem Atlanterhavshavnene og Mexiko, Centralamerika og Vestindien oprettholdes ved mindst en Snes forskellige Dampskibsselskaber, vedligeholder den Southern Pacific Banen tilhørende »Morgan« Linie ved 1—4000 G. T. Skibe foruden dens 3—6 Gange ugentlige Fart mellem New York og Golfhavnene en 1—2 Gange ugentlig Forbindelse mellem disse og Cuba, den Plant Banerne tilhørende »Plant« Linie en 2 Gange maanedlig Fart mellem Tampa, Fl. og Havana, et Export Kul Kompagni en ugentlig Fart mellem Pensacola og Havana, New York-Portorico Linien en Rute mellem New Orleans og Portorico og »Mexican-American S. S. Co«, der dannes af forskellige i Mexiko opererende Baner, en særlig paa Passagertrafik indrettet, med 1500 G. T. Skibe betjent Fart mellem New Orleans og Mexiko

De vigtigste Anløbssteder for disse forskellige Linier ere Tampico, Tuxpan, Vera Cruz, Alvarado, Coatzacoalcos, Frontera, Campeche og Progreso i Mexiko, Belize i Britisk Honduras, Livingston og Puerto Barrios i Guatemala, Puerto Cortez, Ceiba og Truxillo i Spansk Honduras, Bluefields og Greytown i Nicaragua, Puerto Limon i Costa Rica og Bocas del Toro, Colon, Cartagena og Santa Marta i Columbia, samt Havana og Banes paa Cuba, Port Antonio og Kingston paa Jamaica og Cap Haitien og Puerto Plata paa Haiti-San Domingo.

Ligesom det i det foregaaende er fremhævet, hvorledes Sydstaterne for at naa frem behøvede Yankee Kapital og Yankee Energi, saaledes behøve ogsaa de latinske Republiker i Mellemamerika angelsachsisk Kapital og Energi, og begge Dele ere de nu i Færd med at modtage fra de Forenede Stater, takket være de sidste Aars Forandring af Amerikas Politik og de derved opstaaede Expansionsideer og Ønsker om at fremme Unionens Skibsfart og Handel. Men naar Amerikanere ville udvikle et Land, nedsætte de sig ikke dér stilsfærdigt som agerdyrkende Kolonister; det er for dem næsten en Selvfølge, at der skal dannes Kompagnier og det hele indrettes som et stort Spekulationsforetagende med stort ydre Apparat, Avertering o. s. v. Guld- og Sølvminerne have naturligvis først tiltrukket dem; Jernbaneanlæg og andre Ingeniørforetagender dernæst; Skovhugst, Kaffe- og Sukkerplantager; og endelig er nu Opmærksomheden rettet paa Banan- og Gummi-kultur.

Hvad menes f. Ex. om følgende fristende Tilbud fra et nordamerikansk Kompagni, der ejer 3280 Hektarer Land i Nicaragua ved Bredden af en sejlbar Flod?

Mod at betale, hvad Rydning, Beplantning og det første Aars Dyrkning af 10 ha. vil koste — der angives 4—5000 Kr. — faas halv Andel i disse 10 ha., beplantede med Bananplanter og Gummitræer — 500 af hver Slags pr. Hectare — og desuden i Kolonibyen en Byggegrund paa 1000 Kvadratmeter. Kompagniet dyrker Jorden eller yder den dertil fornødne Kapital, sælger Produkterne og deler Profitten halvt med Andels-ejeren, der saaledes ikke behøver at bo paa Stedet. Det angives endvidere, at hans aarlige Indtægt i de første 10 Aar gennemsnitlig vil være over 81 $\frac{1}{10}$, og at han senere kan gøre sikker Regning paa 290 Kr. aarlig af hver med Bananer beplantet Hectare og 470 Kr. af hver med Gummitræer beplantet Hectare. Saa-danne Udsigter maa da fange mange passive Kolonister, skulde man tro! Og det gøre de ogsaa, om end Resultatet hyppigt bliver, at de høje Procenter udeblive for alle andre end Kompagniets Direktører; men Følgen af det hele er dog i al Fald, at en Del Penge anbringes i Banan- og Gummi-Plantager og at Centralamerika udvikles derved.

Bananen (*Musa*), hvoraf over 40 Arter ere beskrevne, og hvortil *Plátano*'en ogsaa medregnes, er en kæmpe-mæssig Vejbred (*Plantago*), der dyrkes overalt i Trop-erne, men antages at have sit oprindelige Hjem i Øst-asien. Den voxer bedst i noget fugtig, maaske af og til oversvømmet, Alluvialjord, saasom paa den lave Mosquitokyst, hvor Temperaturen ikke gaar under 16—24° C.; den mindste Frost dræber den. Efter at have naaet en Højde af 6—10 m. bærer den 1—5 enorme Frugtklaser, hver af en Vægt af indtil 30—40 Kg. og dannet af 15—40 cm. lange, 2½—7½ cm. tykke,

fingerformede Frugter, der indenfor en grøn, i moden Tilstand gul eller rødbrun, tyk, læderagtig Hud bestaa af en melet Masse, næsten altid uden Frøkærner. Plantens Spredning sker derfor ved Rodskud. Den modne Frugts kemiske Sammensætning er kun lidet forskellig fra Kartoffelens: 75 % Vand, 20 % Kulstof-forbindelser, 3 % Kvælstofforbindelser, 2 % Salte. Fedtstof, Cellulose. Men faa eller ingen andre Planter frembringe paa samme Grundareal saa stor Næringsværdi, $4\frac{1}{2}$ Kg. Bananer for hver Kg. Kartoffler. Det angives for Centralamerika og Vestindien, at der gennemsnitlig avles aarlig pr. Hectare 711 Klaser eller 21,000 Kg. — varierende fra 350 Klaser for nogle til 1900 Klaser for andre Egne — og at Bruttoindtægten er gennemsnitlig 1.56 Kr., Nettoindtægten 1.16 Kr. pr. Klasse. Udbyttet er 13 Gange saa stort som af de forskellige Kornsorter i de Forenede Stater. Det er derfor intet Under, at Bananen dyrkes eller efterhaanden vil blive dyrket, hvor Forholdene tillade det. Frugten kan spises raa eller — navnlig Plátano'en — kogt, tørret eller hensukket eller som Marmelade, den kan males til Mel for Brødbagning o. s. v., omdannes til Alkohol, Sirup o. s. v., dens Skind kan tjene til Føde for Kvæg og Svin, og af Plantens Stilk faas Fibre til Tougværk og Papir. For at kunne exportere friske Bananer maa man være i Nærheden af sejlbart Vand eller Jernbane; thi selv om Klaserne ere plukkede umodne og med den største Omhu for ikke at stødes, kunne dog Frugterne kun holde sig i en meget begrænset Tid. Det er derfor kun ved Hjælp af Nutidens hurtige Skibe og særlige Foranstaltninger, at man er bleven i Stand til i de senere Aar at levere Bananer

i større Mængder her i Nordeuropa — de kunne jo nu faas baade i København og i enkelte Provinsbyer — og dog er Forbruget saa langt fra Produktionsstedet endnu kun forsvindende, naar man sammenligner det med, at der til de Forenede Stater aarlig indføres for c. 20 Millioner Kr., eller erindrer, hvad der konsumeres paa Stedet og hvad der gaar til Grunde dér eller under Transporten. For at Banankulturen kan udvikles, maa derfor Frugten enten omdannes til Mel, hvortil navnlig Plåtano'en egner sig, eller tørres, hensukkes eller paa anden Maade konserveres. I Hollandsk Guiana, Trinidad og paa Jamaica er der saaledes i den senere Tid anstillet Forsøg, og man har jo ogsaa her i Landet kunnet købe Æsker med konserverede Bananer, vistnok fra Jamaica.

Det mellemamerikanske Gummitræ, eller med dets lokale Navn, Ule (*Castilloa elastica*) er af de mindst 60 forskellige Gummi-producerende Planter, der voxe imellem 25° sydlig og 20° nordlig Brede, den, hvorfra næsten al Mexikos, Centralamerikas og Vestindiens Gummi kommer. Det er et ret højt Træ, der voxer enkeltvis eller i smaa Grupper i Skoven paa frugtbare, lave Jorder ved Bredden af Vandløb, men ikke som det brasilianske Gummitræ (*Hevea*) paa Mosejord. Ved en Række Indsnit i Barken fra Toppen af nedefter tappes i Løbet af en Times Tid den mælkeagtige Gummivædske, som ved Tilsætning af en sur Vædske, — i Almindelighed en Plantesaft, — eller paa anden Maade bringes til at koagulere, saa at der dannes en svampet Plade af Kautschuk. Træet tappes ikke, før det er c. 8 Aar; det giver da gennemsnitlig 4 Litre Mælk eller 1.2 Kg. Kautschuk aarlig, og vil, naar det

ikke mishandles, give mere og mere indtil en Alder af 15 Aar, hvorefter det til en Alder af maaske 50 Aar giver $1\frac{1}{2}$ —5 Kg. aarlig. Et stort Træ i Skoven, der ikke har været tappet før, kan, ved Rovdrift, give 76 Litre Mælk eller mere, svarende til 18 Kg. Kautschuk eller mere; men det dør da efter nogle Aars Forløb. Med det stærkt forøgede Forbrug af Gummi, bl. a. f. Ex. til Bicyklehjul og Automobilhjul, og den deraf følgende stadige Prisstigning — for Para Gummi i New York fra $4\frac{1}{2}$ Kr. pr. Kg. i 1891 til over 7 Kr. nu — antages Dyrkning af Castilloa Træet, uagtet dets Gummi ikke er saa værdifuld som den fra Para, Manaos, Ceara i Brasilien eller fra Madagascar, at kunne blive særdeles indbringende. Sikkert er det, at Efterspørgselen efter Kautschuk overstiger Tilbudet, og der er derfor foreløbig ingen Fare for Overproduktion. Og Ulempen, ved at det tager 8 Aar, før en Plantning giver Udbytte, menes at kunne fjernes ved at plante Bananer med Gummitræerne, idet de strax give Udbytte og samtidig værne om og skygge de unge Træer, indtil de kvæles af disse. Det er derfor disse Kulturer, de nordamerikanske Selskaber navnlig have fæstet deres Opmærksomhed paa for Tiden.

— Der er Liv og Opvaagnen langs Kysten af den mexikanske Golf. Ny Foretagender springe op, Handelsveje aabnes, og Energi og Kapital rettes imod et af Verdenshandelens naturlige Brændpunkter. Som et Gibraltar ved Indgangen til den vestlige Halvkugles Middelhav ligge vore tre vestindiske Øer. Gennem Modgang og Medgang har St. Thomas siden 1666, St. Jan siden 1684 og St. Croix siden 1733 repræsen-

teret vort Land derude og muliggjort det for Danske at følge Konjunkturerne paa nært Hold. Vel have Forholdene forandret sig fra de Tider, da Øerne gav forholdsvis betydelige Indtægter til Kongeriget. Men den gunstige Beliggenhed for Handelen kan ingen berøve dem, og hvor Sukkerdyrkning har kunnet betale sig, maa baade Klimat- og Jordbundsforhold være gunstige for andre Kulturer. Ligesom Nordamerikas Golfstater efter Slaveriets Ophævelse i mange Aar henlaa i apathisk Hjælpeløshed, men nu ved Hjælp fra Nordstaterne have rejst sig i deres Rigdom, ligesom Centralamerika er i Færd med at vaagne op under Indflydelsen af kraftige Indsprøjtninger af nordligt Blod i dets slappede Aarer, og ligesom de andre vestindiske Øer mere eller mindre alle prosperere, saaledes er der ingen Grund til at tro, at vore Besiddelser ikke ved tilbørlig Støtte kunne rejse sig som en Fugl Phønix af deres Aske. En gunstig Vind bærer nu for Tiden mod disse Strande. Der er Grøde i Luften rundt omkring i Golfen, kun dansk Vestindien venter forgæves paa Kapital og Energi fra Moderlandet, hvor man blot klager over de Udgifter, man hidtil har haft. Ja, mere end det! man taler om at sælge dette Danmarks sidste Berøringspunkt med den store Verden, et Knudepunkt, hvor Handelsvejene mødes og hvorhen Skibe af alle Flag stævne for at finde en Frihavn, som andre Nationer misunde os, en lille Andel i Tropelandenes Yppighed, en Plet, saa at sige, af Paradisets Have.